

Prietena mea Sarah are o teorie despre viață, conform căreia nimeni nu are totul, chiar dacă pare că unii oameni au. Copiii care au o viață de familie fericită nu au mulți prieteni; copiii populari și atletici au părinți răi; iar copiii bogați sunt proști și au note mici.

— Tu ai un prieten minunat și te descurci bine la școală și toată lumea te place, mi-a spus ea când îmi explica teoria ei. Mai ești și blondă. Deci, bineînțeles că situația ta de acasă e puțin... dificilă. E doar viața care echilibrează balanța.

— Dar tu? am spus eu. Ce e în neregulă cu viața ta?

— Mă descurc foarte greu la școală, a spus ea, ceea ce e o porcărie: ia note bune la toate orele de avansați la care e înscrisă, și asta fără să muncească din greu.

— Nu e-adevărat. Orișicum, am spus eu înainte să înceapă să se contrazică cu mine despre cât de proastă e ea, nu sunt blondă naturală. Știi că îmi fac șuvițe.

— Ești suficient de blondă.

— Aș face schimb de păr cu tine oricând.

Sarah are niște bucle negre foarte frumoase. Mama ei e de origine latină și are părul negru, iar tatăl ei e evreu

și are părul creț (adică a avut părul creț – aproape că e complet chel) iar ea a luat ce e mai frumos de la amândoi. Pielea ei are o culoare foarte frumoasă, măsliniu-deschis, pentru care multe fete petrec ore în șir să se bronzeze ca să o obțină. Se plânge mult de nasul ei (prea coroiat) și de sprâncenele ei (prea groase) și de șolduri (care nu sunt atât de subțiri pe cât ar vrea), dar doar exagerează. Îmi place la nebunie cum arată.

Orișicum, chiar are dreptate despre faptul că acasă la mine viața e cam nasoală.

Ivy a fost diagnosticată cu autism când avea 7 ani. Mult timp după aceea, mama și tata au vorbit numai despre asta – ce să facă pentru ea și dacă făceau destul. (Răspunsul părea mereu să fie nu.)

Apoi, tata a început să aibă probleme când înghițea. Cancerul de esofag progresează rapid: viețile noastre nu s-au mai concentrat pe diagnosticul lui Ivy și au început să fie doar despre chestiile medicale.

Apoi, la câțiva ani după toate astea – cam acum cinci ani – tata a murit, iar mama a avut o cădere nervoasă. S-a afundat într-o depresie atât de puternică, încât nu voia să se dea jos din pat dimineața, iar Ivy și cu mine a trebuit să învățăm să ne pregătim singure pentru școală și să mergem la autobuz fără ajutorul ei.

Chiar și atunci când ce-a fost mai rău a trecut, nu știam niciodată dacă mama avea să fie bine sau nu – în unele zile era foarte prezentă și voia să facă totul așa cum trebuie, dar în alte zile și cel mai mic lucru o neliniștea – o chiuvetă care curgea, o fotografie veche, Ivy care țipa din cauza vreunui lucru – și intra iar în depresie. Am învățat să mă bucur de zilele bune și să

trec peste cele rele. Era mereu îngrijorată și din cauza banilor – tata avusese o poliță de asigurare, dar nu erau foarte mulți bani, iar munca pe care o făcea mama, transcriind rapoarte medicale dictate, îi permitea să fie acasă tot timpul, dar nu aducea un venit prea mare.

Și apoi a apărut Ron, iar mama s-a simțit salvată.

Eu, nu prea.

Poate Sarah are dreptate cu teoria ei conform căreia totul este echilibrat. La școală mi se pare cam ușor – nu doar din punct de vedere academic, ci și social. Chestia e că am un tată mort, o mamă disperată după atenție și o soră care se chinuie să comunice, așa că a intra într-un grupuleț sau a purta hainele potrivite nu sunt nici măcar pe departe unele dintre lucrurile de care mă îngrijorez.

Și când nu-ți pasă de chestiile astea, pari cool fără să depui mult efort. Ceea ce înseamnă succes instant pe plan social.

Dar nu sunt sigură că asta îmi echilibrează viața comparativ cu a altor oameni. În sufletul meu, tot simt că mi s-a furat ceva.

James mă lasă în parcare micului mall unde Ron practică kinetoterapie și alerg înăuntru.

— Îmi pare foarte rău, Chloe, spune mama ridicându-se din spatele biroului de la recepție. Nu aș fi luat mașina la muncă dacă aș fi știut că nu pot s-o iau pe Ivy.

— Am crezut că miercurea este zi scurtă.

— Este. Dar Ron... spune ea.

Se uită la cei câțiva pacienți care stau pe scaune în apropiere și ne pot auzi, și vorbește mai încet.

— Încearcă să nu refuze pe nimeni și avem niște programări de ultimă oră.

Își ia geanta de sub birou și scoate cheile.

— Spune-i lui Ivy că îmi pare rău de încurcătură, zice ea și-mi pune cheile în mână.

— Nu-i place deloc când e luată târziu, spun eu.

— Știu, dar ce puteam să fac? spune ea, ridicând din mâini, neajutorată ca de obicei.

Drumul până acolo e stresant. Nu mă deranjează s-o iau pe Ivy – sunt obișnuită – dar, de obicei, plec mult mai devreme. Deja am întârziat și e mult trafic. Când trec, în sfârșit, de poarta școlii, aleea circulară care de obicei e plină de mașini e goală.

Ivy stă în fața intrării principale cu o secretară tânără, care îmi face semn cu mâna să vin spre ele, vizibil ușurată. Ivy se lovește cu pumnii peste șolduri, ceea ce e un semn că e supărată.

— Vezi? spune secretara în timp ce deschide portiera mașinii. Ți-am spus c-o să apară imediat.

Se apleacă și bagă capul în mașină.

— Tu ești sora ei, da?

— Da, sunt Chloe. Bună.

— Ora când trebuie să vii s-o iei e 4, să știi.

E deja trecut de 4 jumate. Îi arăt cel mai larg și luminos zâmbet care spune „Iubește-mă!"; cel în care arăt mulți dinți, strâng din năsuc și am ochi mari și strălucitori.

— Îmi pare foarte rău! Suntem atât de amețiți.

— E în regulă, se îmbunează ea. Îmi pare bine că am putut să stau mai târziu astăzi.

Îi mulțumesc și se dă înapoi. Ivy se urcă în mașină și plecăm.

— Unde e mama? întreabă Ivy. Trebuie să mă ia la 4 miercurea.

— Știu. A fost nevoie să stea la serviciu, așa că a trebuit să merg eu să iau mașina și de-asta am întârziat. Dar încearcă să nu intri în panică atunci când se întâmplă chestii de-astea, bine?

Nu răspunde cu voce tare, dar o aud cum șoptește ceva, cum face când e nefericită. Nu înțeleg ce zice, dar șuieratul care se aude mă calcă pe nervi și trebuie să-mi mușc limba ca să nu mă răstesc la ea să înceteze – când fac asta, mereu arată jignită și rușinată.

Ultima persoană din lume pe care vreau s-o rănesc e Ivy. Dar, uneori, o fac oricum.

— Mi-e foame, spune Ivy.

Mă uit la ea. Părul ei creț și blond e prins, ca de obicei, în coadă, așa că pot să-i văd bine profilul: își mușcă buza de jos, iar sprâncenele ei ușor stufoase sunt încruntate într-o expresie de îngrijorare.

Neliniștea este mereu prezentă la Ivy – îi e mereu teamă că e ceva ce-ar trebui să facă și nu face, un cuvânt magic sau un lucru de care toată lumea s-a prins, mai puțin ea, o catastrofă care să vină peste ea odată cu o ieșire din rutină.

Dar nu vrea – sau nu poate – să-și exprime sentimentele astea în cuvinte, așa că cel mai bine e să-i distragi atenția.

— Vrei să ne oprim la Starbucks? întreb eu. Să luăm o brioșă?

— Da, te rog.

Ivy e foarte politicoasă – ceea ce are de-a face cu felul în care a învățat să vorbească, mecanic, ținând minte expresii și propoziții și când să le folosească.

Cât timp așteptăm la coadă la Starbucks, un angajat care face cafea dă drumul la blender. Ivy își pune mâinile la urechi și gemeni. Zgomotele puternice aproape că-i provoacă durere fizică. Văd câțiva alți clienți cum se uită fix la ea.

Mă apropii de sora mea și mă îndrept de spate.

Când mama și Ron vin acasă mai târziu după-amiază, eu și Ivy stăm împreună la masa de bucătărie – eu sunt la laptop iar ea cu ochii-n iPad. Mama ne salută în felul ăla exagerat de entuziasmat și vesel, cum face mereu când suntem toți într-o cameră, ca și cum, dacă e suficient de senină și optimistă, vom fi o familie adevărată.

Ivy ridică privirea.

— N-ai venit azi. Am tot așteptat.

— Îmi pare foarte rău, puiule.

Mama nu-mi zice mie niciodată „puiule“, îi zice așa doar lui Ivy, chiar dacă sunt cu 3 ani mai mică decât ea.

— A fost așa de aglomerat la birou.

— A venit Chloe, dar a întârziat.

— N-a fost vina mea, spun eu. N-am știut că trebuia să te iau decât când era deja prea târziu.

— Fetelor, ar trebui să-nvățați să fiți mai flexibile, spune Ron punând o pungă de cumpărături pe blatul de bucătărie. Învățați să luați lucrurile așa cum vin. Viața nu e mereu previzibilă.

— Cât de adevărat, spune mama. Sper că vă e foame! Am luat somon și sparanghel. E gata într-o jumă' de oră.

— Eu ies la un iaurt înghețat cu Sarah, spun eu.

— Ai mâncat ceva sănătos astăzi?

— Da, sunt bine.

— A mâncat o brioșă la Starbucks, spune Ivy ca să-mi vină în ajutor.

Mama se încruntă.

— Trebuie să mănânci mâncare adevărată, Chloe. Nu poți să trăiești cu brioșe și iaurt înghețat.

— Despre ce vorbești? Iaurtul este, gen, cel mai sănătos lucru din lume.

— Nu poți să te-ntâlnești cu Sarah după cină?

— I-am spus deja că voi fi gata la 7. Nu e vina mea că voi ați venit acasă târziu.

Ron se întoarce, cu pumnii ferm plantați pe colăceii de pe umeri.

— Nu te mai contrazice cu mama ta. Ți-a spus că vrea să stai la cină. Gata cu discuția.

— Tu n-ai nicio treabă în asta, spun eu.

— Ai putea să amâni întâlnirea cu Sarah o jumătate de oră? spune mama, privind neliniștită când la mine, când la Ron. O să mă simt mai bine dacă mănânci puțin somon înainte să pleci, Chloe.

— Bine, spun eu, pentru că simt rugămintea din vocea ei și nu vreau ca ea să se simtă prost – Ron e cel care mă enervează la culme.

Îi trimit lui Sarah un mesaj cu noul plan.

Ron se duce la frigider și scoate sticla de vin pe jumătate goală de aseară. Toarnă pentru ei doi câte un pahar, iar mama se oprește din ce făcea ca să ia o gură zdravănă și recunoscătoare. Ron își ia paharul și iese din bucătărie, spunând că se duce să se schimbe.



— Brioșe și iaurt înghețat, spune mama cu voce tare în timp ce pune paharul jos și presară sare și piper pe o bucată de pește. Trebuie să spun că sunt invidioasă pe faptul că poți să mănânci orice vrei și să rămâi slabă, Chloe. Eu n-am avut niciodată metabolismul tău. Sau poate pentru că sunt mult mai scundă și ajung să pun pe mine tot ce mănânc.

— Da, mă bucur că am genele de înălțime ale tatei.

— Tata avea 1,88, spune Ivy cu un interes subit, ridicând ochii din jocul de pe iPad. Eu am 1,78 și Chloe are 1,70, iar mama are 1,60. Mama este cea mai scundă.

— Sigur, scoate-mi ochii cu asta, te rog! spune mama veselă.

— Am spus ceva răutăcios? întrebă Ivy neliniștită. Ce-am spus? N-am fost răutăcioasă, nu-i așa? Doar am spus cât de înalți suntem.

— Mama doar te tachinează, spun eu.

— Metabolismul meu cum e? întrebă Ivy. E ca al lui Chloe?

— Al nimănui nu e ca al lui Chloe, spune mama. Ea nu e normală.

— Al meu e rău?

— Metabolismul nu e ceva bun sau rău, spune mama.

— Dar o faci să sune ca și cum al lui Chloe e mai bun decât al tău.

Îmi bâzâie telefonul, iar mama sare repede la ocazia de a schimba subiectul.

— Cine ți-a dat mesaj?

Verific.

— Sarah – e de acord să plecăm mai târziu.

— Pot să vin și eu? întrebă Ivy.

— Vrei să-ți aduc și ție un iaurt înghețat?

— O să se topească. Mai bine vin cu tine.

— Îmi pare rău, dar Sarah și cu mine avem chestii de discutat.

— Nu-i nimic. O să vă las să vorbiți.

*Aaah.* Sarah și cu mine bârfim mult și râdem de colegii noștri, și știu din experiență că, dacă vine Ivy, o să pună întrebări stânjenitoare și o să ne facă să ne simțim conștiente de sine și puțin vinovate... și toată distracția din discuțiile noastre o să se ducă de râpă.

— Îmi pare rău, îi spun din nou. Chiar am nevoie să mă întâlnesc singură cu Sarah de data asta. Dar o să-ți aduc ce vrei tu.

— Tu mereu ieși și te distrezi, spune ea în timp ce se lasă în scaun și dă posomorâtă cu degetul pe iPad. Eu nu ies niciodată.

— O să ne distrăm în seara asta, spune mama în timp ce pune o pungă de salată prespălată într-un bol. Putem să ne uităm la televizor împreună!

O fi Ivy autistă, dar nu e idioată – n-o poți păcăli să creadă că o seară petrecută pe canapea cu mama și cu Ron e ceva distractiv.

— Te rog, Chloe? spune ea.

Mă simt prost, dar tot dau din cap că „nu“.

— Altă dată. Promit.

Îi aduc, însă, înapoi o cupă de iaurt înghețat. E deja în pijamale și în pat și-mi spune că e mai mult dezghețat.

— E ca și cum mănânci o băltoacă.

Reușește, însă, să-l halească pe tot.